

זרע שמשון
רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שבמא וענינים תראה בנים
ובני בנים כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו גזרעכם וכו',
בני חיי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשאריות כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכו' הנח"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להנה"ק מקודינגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכו' השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהמנים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

חזון יחזקאל
רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכריז:
נצטויתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שימליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבות אפרים ארח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

מלליצי יין ושיר

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
החבויים כל מי שייטיע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי
רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.



לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. יש לפרש סמיכות הפסוק הראשון שבפרשה 'ויקחו לי תרומה', לפסוקים שלפניה
בסוף פרשת משפטים 'ויבוא משה בתוך העגן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה'. דהנה ידוע שזכה משה לאחר שהיה ארבעים
יום בהר סיני שקרנו פניו, וכמו שאמר הכתוב 'ויהי ברדת משה מהר סיני וגו' ומשה לא ידע כי קרן עור פניו וגו', וירא אהרן וכל בני ישראל את משה
והנה קרן עור פניו'. ויש לפרש טעם הדבר שעשה לו הקב"ה כן, משום שרצה ללמד את בני ישראל שמי שזוכה ולומד את התורה שבע"פ ויכול להורות
הלכה פסוקה, זוכה שהשכינה שרויה עמו, ולכן נתן הקב"ה למשה קרני הוד לאחר שהיה בהר וקיבל את כל התורה שבע"פ, וכמו שכתב במגלה עמוקות
שבאותם ארבעים יום למד משה את כל התורה שבע"פ, שיהיה לסימן שהשכינה שרויה עמו, וללמד את בני ישראל שאם יפללו בתורה כראוי כדי
לבוא לידי הלכה פסוקה, יזכו אף הם שהשכינה תשרה עמם. אמנם הודעה זו מועלת למי שזוכה ויש לו דעת רחבה ללמוד תורה, אבל מי שאינו יכול
ללמוד כיצד יעשה כדי לזכות שהשכינה תשרה עמו. לכן סמך את הפסוק 'ויקחו לי תרומה' לפסוק של ירידת משה מן ההר, לרמוז שאם יתנדבו לבנין
ביהמ"ק ג"כ יזכו שיתקיים בהם 'ושכנתי בתוכם' ותשרה השכינה עמהם, וכמו ששרתה על משה לאחר שלמד תורה בהר סיני. (זרע שמשון אות א').

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. יש לדקדק, דיותר ראוי לומר 'ויתנו לי תרומה'. ויש לבאר עפ"י
מה שמצינו בגמרא (נדרים ט:), דחסידי הראשונים היו מביאים כבשתן לעזרה, ואז - אחר שהביאו אותה לעזרה, היו נודרים ומקדישים אותה, כדי

תולדות האבני נזר זי"ע

בשנת תר"ע רמז שקיצו קרב, וכפי שמספר ר' יצחק מנחם משעדיליץ: לקראת החגים בשנה זו, נתקבל לוח השנה מארץ ישראל, כמו בכל שנה כשהכנסתי את הלוח לחדרו, לקח אותו בידו, ואמר לי בכדיחות הדעת: 'קום לאמור לערנען לוח' (-בוא ונלמד לוח). והתחיל לדפדף בו, בכל הודש התעכב קצת, לפעמים עם הערה קצרה, וכן בכל חדשי החורף, כשהגיע לחדש אדר, התעכב יותר ופלט באנחה: 'זוער ווייסט' (-מי יודע?) סיפר ר' יצחק מנחם: נודעתי מאד, כי ירדתי לסוף דעתי.

האבני נזר הבחין בהתרגשותו, וניסה להסיר דעתי, והצביע על הלוח במקום שכתוב בראשי תיבות 'אאאאא' - 'אין אומרים אל ארך אפים', ושאל אתה יודע מה שכתוב כאן? ואני נסיתי ג"כ להסיר את הדעת, ואמרת בכדיחות: המישה האלפיי"ן משמעותם 'אמר אויב ארדוף אשיג אהלך שללי' בשירת חיים. האבני נזר צחק קצת וסגר את הלוח, יצאתי מן החדר, ולבי היה כבד עלי. ואכן נפטר האבני נזר בחדש אדר בשנה זו. (מראה הדשא).

במלחמת הרשות שהוא עם שאר האומות, אבל שבעה עממין ועמלק שלא השלימו, אין מניחין מהם נשמה, עכ"ל.

וכתב האבני נזר (א"ח סימן תק"ח), וז"ל: דעת הרמב"ם דשבעה אומות ועמלק, אם השלימו מקבלין אותם, והיינו שקבלו שבע מצוות בני נח, ומסים ושיעבוד. וקשה לי, דאף אם מצינו דשבעה אומות מועיל השלמה, מ"מ בעמלק מניין דאפשר להשלים עמהם. שהרי בסוטה (דף לה:): ילפינן מ'למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות', הא למדת שאם היו חוזרין בתשובה היו מקבלין אותם. ובביאור הגמ' שם יש ג' שיטות: (א) דעת רש"י שם, דקאי על אותם שבה"ל דאם חוזרין בתשובה מקבלין אותם. (ב) דעת התוס' שם, דאפילו אותם שבארץ ישראל אם חוזרין בתשובה מקבלין אותם, אבל זה רק קודם שהתחילו במלחמה. (ג) שיטת הרמב"ם דאפילו אותם שבארץ ישראל ואפי' לאחר המלחמה אפשר להשלים עמהם, ולא נאמר 'לא

תחיה כל נשמה' רק אם לא השלימו.

אבל נהי דהרמב"ם סובר דאפילו אותם שבארץ ישראל ואפי' לאחר המלחמה מותר להשלים עמהם, מ"מ מדאיצטריך קרא ד'למען אשר לא ילמדו אתם לעשות' בשבעה אומות, ממילא בעמלק דליכא קרא מנלן.

ואין לומר דילפינן עמלק משבעה אומות, דליכא דשאני שבעה אומות דטעם שמחרימין אותם הוא כדי שלא ילמדו לעשות, ולכן אם קבלו עליהם שבע מצוות בני נח, ליכא הטעם של 'אשר לא ילמדו אתכם לעשות', ולכן מותר להשלים עמהם. אבל עמלק שאינו בארץ ישראל, וממילא לא שייך הטעם ש'לא ילמדו אתכם לעשות', וטעם מחייתו הוא משום 'ויבוא עמלק וילחם עם ישראל', מנלן דמהני השלמה ותשובה.

והנראה לי בזה, [דרך ב'ז' אומות בעינין קרא דמהני השלמה, אבל בעמלק פשיטא דמהני השלמה ולא בעינין קרא]. דהנה שאני ז' אומות, שחוטאים בעצמם ועושים כל התועבות, ונתחייבו מיתה, והר"א שלא יועיל תשובה, כמו כל חייבי מיתות ב"ד שאין נפטרים מחיובם ע"י תשובה, [לזה בעינין מקרא דמועיל תשובה, ולכן מותר להשלים עמהם].

אבל זרע עמלק שנענשין בעון אבותם, ולכאורה הא כתיב 'לא יומתו אבות על בנים, ובנים לא יומתו על אבות'. אך שגלוי וידוע לפני הקב"ה ששנאתם טמונה בלבם, ופוק חזי מעשה המן האגגי, ובאוחזין מעשה אבותיהם בידיהם כתיב 'פוקד עון אבות על בנים', ולכן הם נענשין בעון אבותם. אבל אם עשו תשובה וקיבלו שבע מצוות, הא אין אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם, ושוב אין נענשים בעון אבותם, [ולכן אין צריך קרא דמועיל תשובה והשלמה].

ובמה שכתבתי יש ליישב מה דקשה על הרמב"ם, מהא דאיתא במכילתא (סוף פרשת בשלח): בשעה שבא המבשר ממתת שאול, ואמר 'גר עמלקי אנכי', באותה שעה נזכר לדוד מה שנאמר למשה רבינו אם יבוא מכל האומות שבעולם והתגייר שיקבלוהו, אבל מבית עמלק לא יקבלוהו, שנשבע הקב"ה בכסאו שאין מקבלין גרים מזרע עמלק, והרגו, ע"כ. הרי שאף גרים גמורים אין מקבלין מזרע עמלק, כל שכן קבלת ז' מצוות לבד לא מועיל.

אך לפי האמור יש ליישב, על פי מה שכתב בתנא דבי אליהו (פרק כ"ד) שצוה אליפז לעמלק בנו שידע שעוה"ב אינו מתוקן אלא לישראל, לך וסייע אותם בחפירות בארות וכדומה ותזכה עמהם. כיון ששמע זאת, נעשה שונא ורודף לישראל, ע"כ. הנה שזהו שורש חטא עמלק, שאינו רוצה בשום אופן להיות נכנע לישראל. ולכן אף שמתגייר, אין זה הוכחה שרוצה בהכנעה, שהרי נעשה ישראל בעצמו, ואין צריך להיות נכנע וטפל. ואם יזדמן שיראה

שלא יבוא לידי מעילה. והיינו שהקפידו להקדיש הבהמות שהביאו לקרבן רק ממש סמוך להקרבנם, בכדי שלא להכשיל אנשים שישתמשו בבהמה ויתחייבו במעילה. ולפ"ז יתבאר היטב הפסוק, שנתכוון לרמוז למנהג נכון זה שנהגו חסידים הראשונים, ונתכוון להורות שבזמן שבאים ליתן תרומה, לא יקראו שם נדבה על הבהמה בתחילה ואח"כ ייקחוהו ויביאוהו למקדש, אלא מתחילה רק יפרישו אותה, ואח"כ סמוך לשעת הניתנה, יקראו עליה שם נדבה, ולכן דקדק לומר 'ויקחו', דמשמע לקיחה בעלמא בידיהם, והיינו שייקחוהו להפרשה בעלמא מבלי קריאת שם, ורק אח"כ יאמרו 'תרומה'. (זרע שמשון אות ב').



לע"נ הג"ר מנחם מנדל שוק ב"ר צבי הירש יא"צ ב' אדר יודבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה. יראה כי בתחילה קודם שאדם מתקן דרכיו, לא יצדק שידבר הוא יתברך בלשון חיבה, ואולם הוא יתברך שחפץ לזכות את ישראל, נתן להם תיקון - זהב המשכן על זהב העגל, וזהו 'יודבר' ה', כי בתחילה דיבור קשה למה שנתרחקו בחטא העגל, וכוונתו יתברך שיהיה 'לאמר' באמירה רכה, וזהו 'דבר' אל בני ישראל' הוא קשה, שהוא קודם תיקון הפגם, והתיקון הוא 'ויקחו לי תרומה'.

ופירוש המשך הכתוב הוא, כמו שכתבתי בדרוש לפרשת פקודי עה"פ 'המלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר', וכתבנו שבזכותא תליא מילתא, מי שהיה ראוי שיבוא מכספו וזהבו למשכן ה', ואולם אותן שהיו בלתי ראויים, נשאר חלקם, כי לא לרצון היה לפניו יתברך.

וזהו הכוונה 'ויקחו לי תרומה', שיראו שתתייחס התרומה לי, וזה יהיה כפי נדיבות לב האדם, 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי' דייקא, כי לפי גודל נדיבות וכוונת הקדושה, יבוא מכספו לדבר שהוא קדוש יותר, כמו ארון וכפורת. ואולם לקיחה - מכולם תהיה, כדכתיב 'וזאת התרומה אשר תקחו מאתם' דייקא שאתם תקחו מכולם, כי האדם יראה לעינים, ואולם הוא יתברך הבוחן לבבות ויודע מי שמתנדב בלב שלם, כפי גודל קדושת נדיבותו יקום במקום מקודש ביותר.

וראה ועשה. ג' במסורה, דין, ואיך 'וראה אם דרך עוצב ב', ואיך 'וראה בנים לבניך'. ויראה כי המשכן בא לכפר על מעשה העגל, וזהו 'אם דרך עוצב ב' מחמת העגל, [אז 'וראה ועשה' משכן לכפר]. וגם המשכן לבדוק סוסות כמו שכתוב 'ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים', וזהו 'אם דרך עוצב ב' שנבדקה הסוטה, ואז אם היתה עקרה נפקדת, וזהו 'וראה בנים לבניך'.



לע"נ הג"ר אליהו מרדכי וידיאל ב"ר חיים דוד זצ"ל יא"צ ג' אדר לא תחיה כל נשמה. הרמב"ם (פ"ו מלכים) כתב וז"ל: אין עושין מלחמה עם

אדם בעולם, עד שקוראין לו שלום, אחד מלחמת הרשות ואחד מלחמת מצוה, אם השלימו וקבלו שבע מצוות שנצטוו בני נח עליהן, אין הורגין מהן נשמה והרי הן למס וכו'. ואם לא השלימו, או שהשלימו ולא קבלו שבע מצוות, עושין עמהם מלחמה והורגין כל הזכרים הגדולים וכו', ואין הורגין אשה ולא קטן. במה דברים אמורים

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!
gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

'מעגלי צדק' על פרשת ראה מסוגל לעשירות

ר' ישראל וואלף מאנדעל היה עשיר, ונהפך עליו הגלגל ונעשה יורד ונצרך לבריות, ואמר לו הרה"ק בעל מעגלי צדק מדעעש: **תהגה בספרי מעגלי צדק פרשת ראה, ותושע ממצוקתך ויהיה לך הרחבה גדולה בלי מצרים.** וכך היה, שאחר שלמד מעגלי צדק על פרשת ראה, נושע ויצא ממצר למרחב, והתברך בהשפעה מרובה בכל עניו.

חד מיניה הוי כתרי מינן, וחד מינן כי סליק להתם הוי כתרי מיניה. יש פלוגתא בין הרמב"ם (פ"ו משמונה פרקים) ושאר פוסקים איזה עדיף, מי שנולד במדות טובות, או מי שנולד במדות רעות, ופעל בעצמו [להפוך מדותיו הרעות] לטוב. וכבר פירשתי הפלוגתא (עירובין יג.) אי טוב שלא נברא משנברא. והכלל הוא כך, ודאי בעצמיות הוא טוב יותר מי שנולד במדות טובות, שבוודאי יוכל יותר להיות עבד ה', אבל מי שנולד במדות רעות, על כל פנים טבעו מטהו מזה, ואי אפשר להיות בשלימות כל כך, אבל מ"מ העבדות המעט הזוהר, חשוב יותר, מאחר שהיה ע"י רב התפעלות שלו, ולפום צערא אגרא. וכמו שנאמר 'עקב היתה רוח אחרת עמו', וזהו החילוק שבין בעל תשובה לצדיק גמור, דבעל תשובה היינו שבטבעו הוא רע, ולכן לפעמים הוא נוטה מדרך הטוב מחמת טבעו, ומיד הוא שב וכו'.

וכמו כן אמרינן דאורייתא דארץ ישראל מחכים, ואם כן בטבעו יותר להיות חכם בא"י, אבל בחו"ל צריך העבדות יותר, ומ"מ לא יגיע לגדר החכמה כמו חכם שבא"י, אבל מ"מ העבדות חשוב יותר, אבל חד כי סליק להתם, אחר שכל ימיו היה צריך לפעול יותר בעצמו מאחר שאין החכמה בטבעו כל כך, וכדסליק להתם שממילא יש לו ג"כ המעלה של אורא דארץ ישראל, הוי כתרי מיניה שיש לו ב' המדריגות ביחד כנזכר לעיל.

מעלה בישראל מה שאין בו ובעל כרחו יצטרך להיות נכנע, אז יהיה שונא ורודף כעמלק אביו, ולכן עדיין אין לנו הוכחה שאיננו בכלל אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם, [לכן אין מקבלין גרים מהם]. אבל בשעת כיבוש שאז צריך לקבל עליו מיסים ושיעבוד שיהיו נבזים ושפלים ולמטה, ולא ירימו ראש בישראל, וגם צריך לקבל עליו שיעבוד, הרי רואים שמתרצה להיות נכנע, הרי דעמלק זה אינו אוחז מעשה אבותיו בידו, ולכן אינו מחויב מיתה.



אדר א' בשל"ה הק' (ירש דרוש שובב"ם ת"ת) כתב וז"ל: הנני נותן טעם למה בשנת העיבור מהראוי לעשות תשובה ביותר משאר השנים, כי חמה ולבנה שוים

ואיתא בספר קדושת לוי שחשב החדשים לשבטים, וחשב אדר ליוסף, ועל כן נחלק אדר לפעמים לשנים, כמו יוסף שנחשב לפעמים שבט אחד, ולפעמים נחלק לשנים מנשה ואפרים, וחשב לוי בחשבון ה"ב חדשים, עכ"ל. והנה עיקר קריאת המגילה ומחיית עמלק הוא באדר השני, ומסתמא אדר שני לאפרים, וכן יהושע שהיה הראשון למחיית עמלק בא מאפרים, ואדר ראשון למנשה. שבאמת כל שלושה השבטים מנשה ואפרים ובנימין הם לכיבוש העכו"ם, וכמו שנאמר (תהלים פ:ג) 'לפני אפרים ובנימין ומנשה עוררה את גבורתך ולכה לישועתה לנו', ועל דרך שאמרו (בר"ר עג:ג) 'מסורת היא שאין עשו נופל אלא ביד בניה של רחל'.



לע"נ הר"ר שמואל ב"ר פנחס לעווי זצ"ל י"א צ"א אדר **ויקחו לי תרומה.** איתא בתנא דבי אליהו (רבה פ"ז): בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד אמר הקב"ה 'ויקחו לי תרומה'. וצ"ב. ויש לומר דהנה בשעה שאמרו ישראל 'נעשה ונשמע', אמרוהו בלשון רבים, כי קיבלו ערבות אחד על השני, וא"כ לכאורה איך יטהר גבר, הא גם אם הוא נזהר, הרי ישל בעון אחרים. ולזה ציוה הקב"ה שיעשו משכן ויקריבו קרבנות של ציבור שמכפר על כל פשעים, ומיום שחרב בית המקדש ואין לנו קרבנות, אז לימוד התורה הרי הוא מכפר על הכל. וזה הכוונה 'בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע' וקיבלו עליהם ערבות, אמר הקב"ה 'ויקחו לי תרומה' להקריב קרבנות ציבור, ואז יכופר לכל אחד גם חטא אחרים מצד הערבות שלו.



לזכות מ.ב. ה.פ. לעשירות והצלחה בכל מעשיו **ויקחו לי תרומה.** בבעל הטורים 'תרומה', אותיות 'תורה מ', תורה שניתנה לארבעים יום. ובזוה"ק (דף קכח.) איתא: ועל דא כתיב 'ויקחו לי תרומה מאת כל איש', מההוא דאקרי 'איש' דאתגבר על יצריה, וכל מאן דאתגבר על יצריה אקרי 'איש'. 'אשר ידבנו לבו', מאי 'אשר ידבנו לבו', אלא דיתרעי ביה

נבראו, והיו משתמשים בכתר אחד, ואח"כ מחמת הקטרוג, אמר לה הקב"ה לכו ומעטי את עצמך וכו', ומכח ענין קטרוג הזה, נמשך למטה קטרוג הקליפה, הוא היצירה הוא השטן היורד ומחטיא ועולה ומקטרג. ולעתיד יהיה 'אור הלבנה כאור החמה' ויתבטלו הקליפות, ויהיו כולם יודעים את ה' ולא יהיה יאם ה'. ואם לא היה ענין מעוט הירח, לא היה עולמים שום עיבור, כי בודאי הם היו משתמשים בכתר אחד היה סיבובם ומהלכם שוה. ועתה שנתפרדו, אז אין מהלכם וסיבובם שוה, וצריכין לעשות שבע עיבורים במחזור, כדי להשוות שנות הלבנה, ההינו ו"ב חדשי השנה, שיבא בשוה לשנת החמה שהיא שס"ה יום. נמצאו העיבורין שבאו מכח הקטרוג, הם גרמו שנתהו קטרוג שלמטה המביא לידי חטא, על כן בשנת העיבור ראוי ביותר לתשובה, עכ"ל. וכוונתו למה שאמרו (חולין ס:): הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, שמכח קטרוג הלבנה נתהוו הקליפות.

אך צריך להבין מה שייכות מיעוט הירח, לימים אלו [פרשת תרומה תצוה – אדר א'] שבאים להשוות שנות הלבנה לשנות החמה. [דהשל"ה ביאר רק מדוע 'שנת' העיבור מסוגל לתשובה, אבל לא ביאר מדוע דוקא חודש אדר א' מסוגל לתשובה], ובודאי דבריהן אמת, אך לדעתי אפשר לומר להיפך ג"כ, [דלא 'שנת' העיבור מסוגל יותר לתשובה, אלא 'ימי' העיבור (חודש אדר א')] מסוגלים יותר לתשובה, מפני שבאים להשוות שנות הלבנה לשנות החמה, ומעין עולם הבא שיהיה אור הלבנה כאור החמה, ויתבטלו אז הקליפות והיצירה מכל וכל.

ונבחרו לזה פרשיות תרומה תצוה שמדבר מבנין המשכן וכליו שהוא שישכון השי"ת בתוך ישראל, ועיקר המכוון שיהיה לב ישראל משכן לשכינה. ולולי הקלקול היה כל מחנה ישראל משכן לשכינה, ואז לא היה שום קטרוג יצה"ר, רק לאחר הקלקול נבחר משכן להיות מקום להשראת השכינה. ועל כן בחודש אדר בפרשיות תרומה תצוה, זמן לתשובה לתקן שורש הקלקול.

צופרידענע עלטערען פון מכון דורות ישרים זאגן:

- מיון קינד איו גנווארען א אדערעט מענטש. ער לערנעט מוסר, עד וויל ענדיגע א מוסכתא
- מיון זונן בעהט מ"ר יונק מיר אויך 5 מינוט פאר סוף ופון קריאת שמע
- מיון יצחק האט ארויפגעלייגט א פילטער
- אין האב נישט גנוהט קיין גנוהט מארעם, נישט וויסענדיג וואס מיון בחור טוהט
- כיבאב גענוהיבען זענן הצלחה מיט מיינע קינדער נאכען מנדה ויין פאר מיון חברים קינד

סגולה פאר ערליכע קינדער
סגולה אריה"ק כהדרכת הרה"צ מאראד זצ"ל

אריינברענגען ידאט חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכון דורות ישרים:

- מלאטז און וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקען, שהוא עת רצון להתפלל. כדי איר זאלט קענען מיט זאגען די תפילה.
- די ת"ת גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט נשמת הצדיק אל קברו (המקובל מתישמח משה).
- די שטיין ווערט באראבען ווי די ריכטיגע וועג. און אזוי זעהט מען עס נישט.
- מקען אויך אפנעמען די שטיין און עס אליין אראפלייגען ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מקען באשטעלען אפאר שטיינער כדי זאלט עס לייגען ביי אפאר צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובליגע אופן פון **מכון דורות ישרים** זעהט מען ווי עס ווערט מקיים די ווערטער פון אריה"ק אויפן האר: **יבעד הלב (אנגרינג ויין הארץ צו אירששים), שיהפך לבו לשמים לטובה (ס'טוישט די גאנצע מענטש), ותראה לארץ (וויסעט ווען האנדער),** מקען עס געבען פון מעש'ר.

פאר פרטים רופט-טקסט מכון דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

הבטחת האבני נזר זי"ע

'אם ילמדו בספרים שלי, אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתם ממש כמו בחיים'

מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר **'הגדרות אבני נזר על התורה'** ליקוט מגליונות 'מליצי יושר' מי שרוצה להנציח שמו בהספר, או לזכות להבטחת בעל האבני נזר זי"ע, יתקשר למערכת

732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

ספר מנחה חדשה להרה"ק רבי ברוך פנחס מוסקאליע זי"ע
 שכתב בהקדמת הספר בזה"ל:

ואקוה לה, מי שיחזיק ספר זה בביתו ובפרט מי שילמוד בו, כי זכות של תיבת "בראשית ברא" יגן עליו שיהיה לו רפואה לכל אבריו, כי "ברא" לשון רפואה. וזכות אבותי הקדושים יגן עליו ועל כל ישראל, שירפא לכל גופינו ויסלח לכל עוונינו, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו.

בראשית נ"ל בעז"ה, כי הנה ידוע מי שמקיים תרי"ג מצות יזכה לנחול ש"י עולמות (ע"י מגלה עמוקות אופן קצת; תפארת ישראל עוקצין פ"ג יכין אות צד). וזה שמרומז בכאן, **בראשית** בגימטריא **תרי"ג ש**. ושין במילואו כזה: **שין**, נוטריקון **ש"י**. פירוש, ע"י תרי"ג מצות, זוכה לש"י עולמות, וזון שערי בינה.

בראשית נ"ל בעז"ה ע"פ מאה"כ "עץ חיים היא למחזיקים בה", כי התורה הקדושה היא סמא דח"י, ו"אורך ימים בימינה" כתיב (שבת סג א), ומאן דמתדבק באורייתא קדישא מתדבק באילנא דח"י, כמובא בזה"ק בכמה מקומות (זוהר הקדמה [דף יא א] ופ' וירא [דף קו ב] ופ' ח"י שרה [דף קלא ב] ועוד). וזה שמרומז בתיבת **בראשית** בגימ' **תרי"ג ש**. והנה ידוע כי **הש'** היא תלת וזין תלת יודין וכי, ס"ה בגימטריא **חיים**. כי ע"י תרי"ג מצות, יזכה לחיים ארוכים בעוה"ז ובעוה"ב.

ונראה קצת ראייה לזה, מהא דאמרו (גיטין מד): אמר רב, המוכר עבדו לעובד כוכבים - יצא לחירות [משום דגורם לו לבטל מן המצות], מכרו לגר תושב מהו? ולכאורה מה האיבעיא, הרי גר תושב היינו שקיבל עליו רק שבע מצוות בני נח, וא"כ אכתי הרי יעבוד בעבד בשבתות וי"ט ויבטלו משאר מצוות כעכ"ם, ומאי עדיפותיה מעכ"ם, הרי כל הטעם במוכר לעכ"ם דיצא לחירות הרי הוא משום דמפקע ליה ממצוות ויחלל שבתות וי"ט, וזה הרי ישנו גם בגר תושב.

ועל כרחק צ"ל דאסור לעכ"ם באמת להכריח העבד לעשות מלאכה בשבתות וי"ט ולבטלו משאר מצוות, דהמחטיאו יותר מההורגו, והוי ליה מזיק ואסור בזה מפאת דינים וכנ"ל, אלא דסתם עכ"ם מחזיקין ליה דאינו מקיים מצוות ב"ג ואינו נזהר

בדינים, ולכן יצא לחירות, משא"כ בגר תושב דקיבל עליו שבע מצוות ב"ג, ודינים מכללם, יש לומר שלא יכריח העבד לחלל שבתות וי"ט, ולא יבטלו ממצוות, כיון דאסור בזה מפאת דינים.

ומאי דמסקינן שם בגמ' דגם לגר תושב יצא, י"ל דסוף סוף כיון דעכ"ם הוא, לית ליה חזקת כשרות וחיישינן שמא יתקלקל בעתיד, אף דקיבל עליו שבע מצוות בני נח. או יש לומר דלא פלוג רבנן, כיון דסוף סוף עכ"ם הוא, וישנו ממילא בכלל הגזירה שגזרו דהמוכר עבדו לעכ"ם יצא לחירות.

מלאכת שבת כשאוכל לאלתר. ה"ן (פ' כלל גדול ד"ה א"ר פפא) כתב, דכמו דמותר מלאכת בורר אם אוכל לאלתר, הכי נמי מותר מלאכת טוחן אם אוכל לאלתר ע"ש. ויש לדון בזה, דהא קוצר לאכול לאלתר, ודאי אינו מתיר מלאכת קצירה, והטעם נראה, דכיון דע"י הקצירה נשתנה הדבר, שנעשה מקרקע מטלטלין, דכל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע, ועתה הוא מטלטלין, ואין לך שינוי גדול מזה, ולכן כיון שנשתנה הדבר מעת העשות בו המלאכה עד היותו נאכל, אין דינו כאוכל לאלתר, דשינוי שנשתנה הדבר עושה הפסק, והוי כעושה כמלאכה אלאחר זמן, ודו"ק היטב מאוד. ולפ"ז טחינה נמי חשוב שינוי מבריינתו, א"כ ג"כ ראוי לאסור אפ"י בטוחן ואוכל לאלתר. ורק בבורר לא הוא דשרי, דכיון דהדבר הנברר לא נשתנה, רק הוברר מן הפסולת וכו' (ע"ש עוד). (גליוני הש"ס ע"ז לז).



לע"נ הג"ר נתן נטע ב"ר אשר נוסקין זצ"ל י"א צ"ט ט"ו סבת **ויקחו לי תרומה**. בסנהדרין (דף לט): אמר ליה ההוא צדוקי לרבי אבהו, אלקיכם כהן הוא, דכתיב ויקחו לי תרומה, כי קבריה למשה במה טביל,

קוב"ה וכו', דהא תמן אשתכח, ולא באתר אחרא, ומנא ידעינן דהא קוב"ה אתרעי ביה ושוי מדוריה ביה, כד חמינן דרעותא דההוא בר נש למרדף ולאשתדלא אבתריה דקוב"ה בלביה ובנפשיה וברעותיה, ודאי תמן ידעינן דשריא ביה שכינתא. (תרגום): ועל זה כתוב ויקחו לי תרומה מאת כל איש, היינו ממי שנקרא 'איש', שנתגבר על יצרו, שכל מי שמתגבר על יצרו נקרא 'איש'. 'אשר ידבנו לבו', מהו 'אשר ידבנו לבו'. אלא שירצה בו הקב"ה, כי שם נמצא הקב"ה, ומאין שואר בו, ולא במקום אחר. ומאין אנו יודעים כי הקב"ה רוצה בו ושם משכנו בתוכו, זה כשאנו רואים שרצון האדם הוא לרדוף ולהשתדל אחר הקב"ה בלבו ונפשו וברצונו, ודאי אנו יודעים ששם שורה השכינה).

ונראה דזה רמז מה שאמרו 'אם הרב דומה למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו', דזה שאמר הכתוב ויקחו לי תרומה, תורה שנתנה למ' יום, 'תקחו' רק מאת כל איש אשר ידבנו לבו.

ועוד יש לומר, לפי מה שאמרו (ע"ז יט): לעולם ילמוד אדם במקום שלבו, חפץ וממי שלבו חפץ, שנאמר 'כי אם בתורת ה' חפצו'. וזה ויקחו לי תרומה, תורה שנתנה למ' יום, מאת כל איש אשר ידבנו לבו ברעותיה דלביה, [והיינו במקום שלבו חפץ, וממי שלבו חפץ].

ועוד אפשר לומר, ויקחו לי תרומה תורה שניתנה למ' יום, מאת כל איש שהכל מחוייבים בתלמוד תורה. 'אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי', דמי שלא עוסק בתורה, קונה התורה ע"י נדבת לב להחזיק תורה, וחכם לב יקח מצות.

מקשה תיעשה המנורה. ברש"י: לפי שהיה משה רבינו מתקשה במעשה המנורה, אמר לו הקב"ה השלך הככר לאור, והיא נעשית מאליה. ונראה דזה רמז כאשר באים לדרוש דרשה בחידושי תורה, או להדפיס ספרים, ומתקשים איך לעשות המנורה, (ע' ברבינו בחיי שהמנורה תרמוז לתורה), אז כאשר מתחילין, אז בסיעתא דשמיא נעשית מאיליה ברוח החיים אשר בקרבנו, כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, ומה' מענה לשון.



לע"נ הג"ר מרדכי יהודה לייב זק"ש ב"ר שניאור זלמן זאב זצ"ל י"א צ"ו אדר

אם בן נח מצווה על לפני עור. התוס' (ע"ז טו): ד"ה לעובד) כתבו, דבן נח אינו מצווה על לפני עור. וכתב הגר"י ענגיל שם וז"ל: בזכרוני מספר חידושי חמדת שלמה דדן דגם גוי מצווה על לפני עור, כיון דהוא מוזהר על דינים, ובכללן שלא להזיק לאדם, והרי המחטיאו יותר מההורגו, וא"כ זה בכלל דינים.

ב ובשדי חמד (מערכת ו' כלל כ"ו ס"ק כ"ג) הביא חבל אחרונים שסוברים כן, אבל הפרי מגדים (בספרו גינת ורדים, כלל מ"ג) נסתפק בזה.

א כמו שכתב שם המהרש"א, וז"ל: רבי אמר שם 'מקום שלבו חפץ', דהיינו מאיזה מסכת וספר, אבל רבא אמר 'במקום' בב"ת, היינו אצל רב שלבו חפץ. וכן הוא בילקוט בדברי רבא 'ממי שלבו חפץ', ויהיה המכוון ד"חפצו" - לרבי על המקום, ולרבא על הרב.

הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זי"ע אמר:

כל מי שידליק נר לעילוי נשמתו - ר' אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל - אעשה לו טובה. (אוצר ישראל).

מוסרי הג"ר אלחנן יוסף הרצמאן זצ"ל

'מבטיח אני להעושים לטובת נשמת' אלחנן יוסף בן שמואל וצפורה,
להתפלל בעדם שיהיה נפקד בכל מה שצריך במהרה דיין'

לדאבון לב ישנם מקרים רבים שהורים פינקו את ילדם במין הרגשת יתרון על אחרים, והוא נשתכנע על ידם שהוא באמת עולה על אחרים ביפיו ובפקחותו, הרגשה מעין זו נוח לקנותה ולהתרגל בה, אבל קשה לעקרה ולשרשה, וככל שגדל הילד ומתבגר, הרגשת עליונותו גדלה עמו, ומשמגיע לפרקו, קשה למצוא לו בת זוג, כי צא וברא בשבילו מין בריה חדשה מששת ימי בראשית שתהא דומה לו, ותגדל בבית כדוגמת ביתו, ואצל הורים כדמות הוריו, עם כל אותן מחמאות חנפניות שילוה מן העריסה ועד לצאתה לחופה, ולכשימצא סוף סוף בת זוג, רע ומר יהיה גורל חייו עמה, אלא אם כן תהיה זו מבורכת במדות נעלות במיוחד ותדע להתהלך עמו בסבלנות אין קץ.

בויכוחים ובמחמאות הלשון ובמורה ומתן כמעשי המיסיונרים, שלא נתנה תורה אלא לבני ישראל, שהקב"ה אמר להם 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש'.

והנה אמרו במכילתא (יתרו, מסכתא דבחדש פרשה ה'): כשעמד הקב"ה ואמר 'אנכי ה' אלהיך', היו ההרים מתרעשים והגבעות מתמוטטות, ובא תבור מבית אלים וכרמל מאספמיא, זה אומר אני נקראתי, וזה אומר אני נקראתי, וכיון ששמעו מפיו 'אשר הוצאתיך

מארץ מצרים', עמד כל אחד ואחד במקומו ואמרו לא עסק אלא עם מי שהוציא ממצרים, ע"כ. והכוונה, ד'הר תבור' הוא סמל הגבורה והכח במלחמה (שופטים ד'), ואילו 'הר הכרמל' הוא סמל נצחון הויכוח של אליהו הנביא על נביאי הבעל. ועתה בנתינת התורה במדבר למען הפצתה בין יושבי תבל, 'הר תבור' אומר אני נקראתי לשם כך להפיצה בכה, ו'הר הכרמל' אומר אני נקראתי להפיצה בויכוחים, כיון ששמעו 'אשר הוצאתיך מארץ מצרים', אמרו 'לא עסק אלא עם מי שהוציא ממצרים', שלא נתנה תורה אלא לעם שיש בחילו וברוחו להקדים נעשה קודם לנשמע, אשר כל חכמי הגוים לא עמדו על תמצית שתי מלים הללו.

אבותינו באמרם נעשה קודם לנשמע, הביעו בשתי תיבות את שיטת היהדות, שהמעשה הוא סבת הסיבות של שמיעת הלב, וכמדת העבודה היא מדת המושג המושכל והרגש. בני ישראל אם לא נביאים הם, בני נביאים הם, הרגשת סתרים טבעית נחלו מאבותיהם, ובחוש מופלא מהם אשר יחוש למו עתידות, נגלה להם הסוד שנכתב אחר כך במקרא מלא 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם', האדם העושה אותם בפועל, הוא 'חי בהם' וברוחם, ומוצא בהם תכלית קיומם עלי אדמות, ברגש התפעלות תמידית המתחדשות בכל יום. האיש שתורת משה היא לו דרישה יום יומית, וכל מעשיו הגדולים והקטנים ואפילו הקטנים שבקטנים הוא עושה כפי משפטיה וחווקיה, חיה יחיה בה בהזדככות נשמתית מוסרית.



לזכות מ.ב.פ.ו. להצלחה בכל ע

סיפור שהיה עם החפץ חיים: הג"ר אהרן כהן זצ"ל חתנו של החפץ חיים זצוק"ל היה מועמד להיות רב באיזה עיירה ולא נבחר, ומאד הצטער, והוא היה אז סמוך על שולחן חותנו החפץ חיים, והג"ר אהרן כהן דיבר עם החפץ

לכבוד מערכת גליון מליצי יושר

ראיתי בגליון סוכות תשפ"ד שהבאתם מהרה"ק מגריידיץ זי"ע, שהסיבה שאין האדם נענה בתפלתו, הוא בגלל המקטרגים שאינם מניחים תפלתו לעלות למעלה. והעצה לזה, שבעת שהוא זקוק לרפואה וכדומה, ילמוד איזה ענין בתורה העוסק בענין רפואה, ובשעה שלומד הרי שכינה שורה כנגדו, לכן יכוין אז במחשבתו באמצע לימודו בקשתו לה' ויושע, כי אין המקטרגים תופסים מחשבות בני אדם, ואינם יודעים כי בשעת לימודו הוא עוסק בתפלה, לכן יעלה תפלתו לה' בלי מקטרגים, עכ"ד.

ולא הבנתי, דאם הטעם שתפלתו נתקבל בעת הלימוד, הוא משום דשכינה שורה כנגדו, ואין המקטרגים תופסים מחשבתו, א"כ מדוע צריך ללמוד דוקא בסוגיא העוסק ברפואה, הלא יוכל ללמוד כל ענין בתורה, ואז השכינה שורה כנגדו.

נא לענות אם יש לכם תשובה תודה מראש

מ.ד. שרייבר, ברוקלין

תגובת המערכת

מע"כ צודק, דאין צריך ללמוד דוקא בענין העוסק ברפואה, אבל אם לומד סוגיא העוסק ברפואה, אז יש לו סגולה נוסף, דסוגיא שעוסק ברפואה, מסוגל מצד עצמו לרפואה גם בלי התפילה. לכן אם מתפלל אז, הרי יש לו סגולה כפולה.

אמר ליה בנורא, דכתיב כי הנה ה' באש יבוא, ע"כ. וגמרא זו מפליאה עיני כל רואיה. ונראה לענ"ד בעזה"ל על פי אומרם (ב"מ קיד:): ר' שמעון בר יוחאי אומר קברי אומות העולם אינם מטמאים. והנה זה פרי כל המינות להכחיש קדושת ישראל, דכיון שאמרו (זוהר ח"א קפח). צדיקים אינם מטמאים, ובאשכבתיה דרבי בטלה כהונה (כתובות קג:). על כן רצה האי מינא לומר דכיון שלא היה הקב"ה טובל אחר קבורת משה רבינו, על כרחך

ענין שהצדיקים אינם מטמאים, הוא משום מעלה יתירה של הצדיקים, וא"כ מה דאמר ר' שמעון בר יוחאי שאומות העולם אינם מטמאים, זה משום דמעלתם יותר משראל.

ועל זה השיבו ר' אבהו שטעה בדבר, רק שבאמת טבל הקב"ה בנורא, היינו אש התורה השורפת כל התאוות המביאים את האדם לידי טומאה, ומחמת זה אין הצדיקים מטמאים, דכל טומאה באה מחמת תאוות, כאומרם (קידושין ב:): 'דדרכא דמיכלא ומישתא יתירא לאתווי לידי זיבה', וע"י אש התורה שהתלמיד חכם כל גופו כאש, לכן אין הצדיקים מטמאים.

והנה נודע דהגוף הוא רק כמו לבוש, דכתיב 'על בשר אדם לא יסך', מכלל דבשר עצמו לאו האדם, כי אם לבוש על האדם, שעיקרו הוא הנשמה, ותעודת האדם בעוה"ז ללבן ולזכך הגוף, שגם הוא יתהווה רוחני, וכמאמר החידושי הר"ם ז"ל ע בפסוק 'השמים שמים' כבר לה', ואילו 'הארץ נתן לבני אדם' לעשות ממנה ג"כ 'שמים', ושיכירו הכל שהוא לה', כמובטח לנו בנבואת ישעיה 'כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים'.

אבל אם הולך אחר שרירות לבו, ומגשם עוד יותר החומר, עד שנשטטם לבו ומוחו נעשה כולו בשר חומרי, שטבעו להסריח ביותר, כאומרם (סוטה ה.) ד'בשר' נוטריקון 'בושה סרוחה רימה'. ועל כן אין העכו"ם מטמא, דכל דבר שנפסל מאכילת כלב, הסטרא אחרא פרוחה טומאתיה מיניה, דבגוף ישראל שהיה נרתיק לנשמה, נשאר בו רשימא דקדושה, על כן מתדבק בו הסטרא אחרא ליהנות מהרשימא (ראה אור החיים במדבר יט:ב), משא"כ עכו"ם לפחיתותם, אפילו כלב דסטרא אחרא דכתיב עליהם (ישעיהו נו:יא): 'הַקְּלָבִים עָזוּ נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שְׂפָעָה', ג"כ אינם מתדבקים בהם, כי הם ריקים לגמרי, והבן.



לזכות פ.ב.ע.י. להצלחה בכל ע

אמר רבי אלעזר לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גוים (פסחים פז.). היינו כדי שיתוספו עליהם מעצמם, כי לא הטיל הקב"ה על ישראל כאשר ידם תקיפה לכפות התורה על גויי הארץ בחרב ובחנית ובשרפת אש כמעשי מסעות הצלבים והאיסלמים, ולא

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר

חלת לחם על הלכות חלה - ברכת הבית על טוסכת חלה

במהדורה מפורטת בתכלית ההידור והיופי



אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות הפצה ראשית: עם הספר - ר' בנימין לעווין והרב יצחק טייטלבוים שליט"א 347-322-0000



למען ליזהר להבא, וכן לטובת הציבור למען ישמעו ויראו, או גם למען תהיה לנענש כפרה על עווננו.

נדהמתי מאד, עד שלא מצאתי מילים בפי, אבל ראש המדברים הרגיעני ואמר שימתנינו לי עד שתשוב אלי דעתי, נתתי אל לבי להיזכר באותו ענין, ובסוף השבתי שעד כמה שאני זוכר הרי הטלתי עליו את הקנס לשם עונש ולא לשם כפרה, הם הודו לי על תשובתי, והלכו להם. כשהתעוררתי מתרדמתי, היה ראשי כבד עלי ועשתונותי נבוכים מבלי מצוא מרגוע לנפשי, חזרתי לתלמודי, ושוב נפלה עלי תרדמה, הפעם הופיע לפני הקצב הנ"ל כשהוא כולו רצוף ומדוכדך ובקול בוכים החל טוען כנגדי, אוי רבי מה עוללת לי בתשובתך לב"ד של מעלה, כשעמדתי בדין והקטיגור תבע לדונני בגהינום בעון האכלת טריפות, טענתי שכבר נתכפרתי בקנס של הנרות שאתה הרבי הטלת עלי, אבל הקטיגור טוען נגדי שהקנס לא בא לשם כפרה אלא לשם עונש גרידא, ואז הוחלט בב"ד של מעלה איפוא לשאול את פיק על

כולל מסאות, עיונים, עיונים, כותרות, מקורות ופירושים
 מהדורה מושקעת ומורחבת
 ...
 בכרך זה יופיעו:
 • הלכות חבין ומבנה • נדרים • שמיטה ויובל • ביאת מקדש • תמריז ומוספי
 ...
 מדרש שלישי - נמצא בשלבי עריכה
 ...
 כפי שן הופיעו
 בהדפסה שניה מדרש הראשון
 שנתקבל כריכה יצורה בעולם התורה
 כולל הלכות:
 • תפילין • שבת • ימים והליצה •
 מאכלות אסורות • תרומות • קרבן
 פסח • מעילה



להשיג בכל חנויות הספרים המוכרות
 הפנה ראשית
 בארץ: ספריית - אחים גיטלר • מוצ"ל: עם הספר - לעווין
 מכתב מורשת הגר"ח • moresheshagrach@gmail.com

חיים את צערת לבו איך שלא נבחר להיות הרב של אותו המקום, אבל החפץ חיים דיבר על ליבו והרגיעו, והצביע לפניו על כובד העול והאחריות שמוטל על רב העיר, ולא כדאי להצטער, אבל הג"ר אהרן לא נחה ולא התיישב בדעתו בדבר הזה. וכדי להרגיעו סיפר לו החפץ חיים מה שבדידיה הוה עובדא, באותו תקופה שהיה רבה של ראדין, נתפס אחד הקצבים בעל איטליז במכירת בשר טריפה ר"ל, והוא הועבר מיד מחזקתו, והחפץ חיים סיפר שהבעל איטליז הזה בא אליו והביע חרטה על מעשיו למכור בשר טריפה והבטיח בכל הבטחות שבעולם שלא ישוב ויחזור עוד למעשיו להכשיל את הציבור בבשר טריפה, ובכה בדמעות והתחנן לפניו שיחזירו להכשרו. והחפץ חיים אמר: מאחר שנוכחתי שהלה מתכוון ברצינות, וגם היה במצוקה וילדים קטנים תלויים בו, שיתפתי מידת רחמים לדין והחזרתי להקצב את ההכשר שלו כמו מקודם, ואילו על חטאו קנסתיו לנדב לבית

המדרש ארבעים ליטרא של נרות, הקצב לא האריך ימים לאחר אותו מעשה, וכעבור זמן קצר נפטר אותו בעל האיטליז והלך לעולמו. ומוסיף החפץ חיים ומספר: באחד הימים ואני לומד כדרכי בעזרת נשים שליד בית הכנסת, נפלה עלי תרדמה, ובחלומי והנה שלשה אנשי צורה מופיעים לנגד עיני, והגדול שביניהם פונה אלי בשאלה: ר' ישראל מאי! הלא תזכור את המאורע באותו קצב שקנסתו לנדב לצדקה נרות בארבעים ליטרא, אמור נא איפוא לשם מה התכוונת בקנס זה, האם רק בתור עונש

כוונתך, מאחר שתשובתך היתה שלא התכוונת לשם כפרה, יהיה עתה עלי לעבור יסורי גהינום קשים כדי להצרף מאותו עוון, וי לי. והחפץ חיים אמר לחתנו הג"ר אהרן כהן, מכיוון שעול הרבנות בכללו היה למורת רוחי, הרי לאחר מעשה זה כשהקיצותי משנתי, גמלה אצלי ההחלטה להסתלק מן הרבנות. הלא תראה איפה מה גדולה ונוראה היא האחריות הכרוכה ברבנות, סיים החפץ חיים את סיפורו הנורא. הנה לענ"ד הטעם שנתנו לו רשות להקצב לבוא אצל החפץ חיים, זהו היה כדי שהחפץ חיים יעשה לו תיקון לנשמתו.

דרוש מהרה"ק רבי עקיבא יוסף שלזינגר זי"ע

שכתב על הלומד דרוש זה

'מסוגל להמשיך עליו זכות מטתו שלימה של יעקב אבינו זיע"א'

[אות א']: אל שדי נראה אלי בלוח בארץ כנען ויברך אותי וגו', ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה וגו', ואני בבואי מפדן וגו' ואקברה שם בדרך אפרת היא בית לחם. ופירש רש"י לפרש המשך הדברים, כי בא לדרך למה מטריחו להעלותו לא"י, והוא לא עשה כן לאמו שלא הולכה למערת המכפלה ולא לבית לחם, אלא ע"פ הדיבור עשה כדי שיתפללו הבנים וכו'. וצ"ע א"כ היה צריך לומר זה לעיל כאשר אמר 'שים נא ידך תחת ירכי', ושם לא הזכיר כלום, ואחרי שכבר נשבע להעלותו לא"י ונגמר הכל, עתה כאשר בא לברך את אפרים ומנשה, למה בא ענין זה לכאן.

ונ"ל בהקדם מה שיש לבאר הענין של מכירת יוסף, אשר דרשו רז"ל שדנו אותו על פי סנהדרין, וצרפו הקב"ה שלא לגלות כל אותו הענין (ע' תנחומא וישב ב'). ותמוה, איזהו מקום יש לדון לרציחה על פי דברי תורה בלא דבר, ואם תמצא לומר שדיבר לשון הרע, אטו יש בזה חיוב מיתה, ואיך אפשר לצרף השכינה על דבר חטאת, הלא אפילו מתנה ע"מ שכתוב בתורה תנאו בטל, [אפילו דרך תנאי אחד במקח זה הוא כנגד התורה], כל שכן בזה [דכל כולו הוא כנגד התורה].

והנה הרב משנה למלך (פרשת דרכים דרוש א') עמד לבאר פלוגתא דקדמאי אם קודם מתן תורה מאחר שנימול אברהם אבינו וקיים כל התורה אפילו עירובי תבשילין, אם יצאו בזה מכלל בני נח גם להקל, ונעשו כמו בני ישראל לגמרי. [או רק להחמיר יצאו מכלל בני נח ודינם כבני ישראל, ולא להקל].

ומביא בזה דעת מהר"ש יפה שסובר שגם להקל יצאו מדין בני נח, ואילו הרא"ם חולק וס"ל דרך להחמיר דינם כב"י, ולא להקל. ומהר"ש יפה הביא ראיה שגם להקל יצאו מדין בני נח, מהא דשמור יעקב שבת, כדכתיב 'ויחן את פני העיר', ודרשו חז"ל שקבע תחומין. וכן איתא במדרש (ב"ר פרק צ"ב) 'וטבו טבח והכין' ששמור יוסף את השבת. והרי בן נח ששבת חייב מיתה, אלא על כרחך דגם להקל יצאו מדין בן נח, ע"ש.

אבל ראיה זאת אפשר לדחות, דכבר תירצו המפרשים הקושיא דאיך שמרו האבות שבת, דאי דינם כבן נח, א"כ בן נח ששבת חייב מיתה. ותירצו, שהניחו עירוב לתחום, ויצאו חוץ לתחום, וא"כ קיימו בזה שבת ממ"נ, דאם דינם כבן נח, א"כ בטל העירוב ונמצא דעברו על איסור תחומין. ואם דינם כישראל, הרי עירובו קיים, ולא עברו כלום. ולפ"ז מובן מה שאמר הכתוב 'ויחן את פני העיר' ודרשו חז"ל שקבע תחומין, דזה עשה כדי לגרום ע"י כך 'ויחן', והיינו שמירת שבת.

והנה אמרו חז"ל גבי אברהם אבינו שקיים כל התורה 'אפילו ע"ת'. וכתב החיד"א דגירסא העיקרית היא 'עירוב תחומין', וכ"כ הרשב"א (סי' צ"ד). ולפי הנ"ל מובן שפיר, דאיך קיים כל התורה, הא בן נח ששבת חייב מיתה, לזה אמרו דזה היה בכח שקיים עירוב תחומין, וכנ"ל. ובשעת הדרוש הקשה מחותני הר"ר זלמן הי"ו בר"ן ז"ל, דאכתי היה בידם העצה מן ציצית אשר לב"י אינו משא משא"כ לב"נ, והשבתי הא לזה צריכין לצאת לרשות הרבים דאורייתא והם לא יצאו. [המשך בשבוע הבא].